

Arrest

nr. 178 256 van 23 november 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X (*alias*: X)

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X *alias* X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 juni 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 juni 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 september 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 16 september 2016.

Gelet op de beschikking van 18 oktober 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VAN DEN BROECK *loco* advocaat H. RIAD.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als

vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekster haar huidige derde asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van haar vorige, tweede asielaanvraag heeft uiteengezet, namelijk problemen met en een vrees omwille van (het verlaten van) haar tweede echtgenoot, en het feit een Afghaanse alleenstaande en verwesterde vrouw te zijn.

Verzoeksters eerste asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 119 934 van 28 februari 2014 omdat zij haar verklaarde Afghaanse herkomst (en nationaliteit) niet aannemelijk maakt, en aan haar asielrelaas geen geloof kan worden gehecht.

Verzoeksters tweede asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 159 612 van 8 januari 2016 omdat geen geloof kan worden gehecht aan haar beweerde opeenvolgende verblijfplaatsen -zoals o.a. het door haar geschetste verblijf en leven in Japan-, identiteit en gezinssituatie, noch aan haar asielrelaas. In het arrest wordt o.a. vastgesteld en geoordeeld dat verzoekster zowel de commissaris-generaal als de Raad verhindert om inzicht te krijgen in diverse wezenlijke aspecten met betrekking tot haar profiel, nationaliteit(en), voorgeschiedenis, levenswandel en levensomstandigheden en dat ze aldus niet voldoet aan de medewerkingsplicht die op haar rust. Door het feit dat verzoekster geen correct beeld biedt op haar nationaliteit(en), reële verblijfssituatie of land van herkomst en de mogelijke problemen die daarmee verbonden zijn, verhindert zij, zo werd geoordeeld, de Belgische overheden haar reële nood aan internationale bescherming correct in te schatten.

Ter ondersteuning van haar huidige derde asielaanvraag legt verzoekster bijkomende verklaringen af en volgende documenten neer: een verklaring van een Belgische vrouw van Afghaanse origine, M.F. genaamd, die stelt dat verzoekster wel degelijk aanwezig was op het huwelijk van haar broer in Kabul, kopieën van het Afghaanse en het Belgische paspoort van deze vrouw, een kopie van de Belgische identiteitskaart van deze vrouw, en een folder over de procedure van de immigratiedienst op de Japanse luchthavens.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsoverend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de

individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Aangezien reeds in het kader van haar vorige asielaanvraag bij 's Raads arrest nr. 159 612 van 8 januari 2016 werd vastgesteld en besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters beweerde opeenvolgende verblijfplaatsen -zoals o.a. het door haar voorgehouden verblijf en leven in Japan-, identiteit en gezinssituatie, noch aan haar asielrelaas en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoekster naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die haar geloofwaardigheid kunnen herstellen, of die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoekster niet aantoot in haar land van herkomst, welk dan ook, persoonlijke problemen te hebben (gekend).

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het uitgebreid uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het uitgebreid herhalen van eerder afgelegde verklaringen, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek (op de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal), waarmee zij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

De middelen zijn onontvankelijk waar deze betrekking hebben op de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen genomen in het kader van verzoeksters vorige asielaanvragen. Immers, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, moeten deze als vaststaand worden beschouwd.

Betreffende verzoeksters kritiek dat de commissaris-generaal de termijn van 8 werkdagen, zoals vermeld in artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, niet heeft gerespecteerd, wijst de Raad erop dat de termijn waarbinnen de commissaris-generaal een beslissing moet nemen op grond van artikel 57/6/2 een termijn van orde is.

De Raad wijst er voorts op en benadrukt dat in het kader van verzoeksters vorige asielaanvraag bij arrest nr. 159 612 van 8 januari 2016 van de Raad werd vastgesteld en geoordeeld dat aan verzoeksters verklaringen omtrent haar leven en de door haar geschetste en voorgehouden omstandigheden van haar verblijf in Japan geen geloof kan worden gehecht. Verzoekster brengt in het kader van onderhavige asielaanvraag geen nieuwe feiten of elementen aan die vermogen aan het gezag van gewijsde van voormeld arrest te tornen.

Aan voorgelegde documenten kan slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is, zo blijkt uit voormeld arrest van de Raad waarin in het kader van haar vorige asielaanvraag tot de ongeloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas werd besloten. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

In zoverre verzoekster thans in haar verzoekschrift opnieuw uitgebreid verwijst, zoals zij dat eerder in eenzelfde zin uitgebreid deed in haar beroepschrift bij de Raad in het kader van haar vorige asielaanvraag, naar o.a. informatie (van onder meer Human Rights Watch) over de situatie en de positie van en het geweld tegen vrouwen in Afghanistan, haar verwestering en verwesterd profiel, alsook het risico te worden gestenigd voor miskennen van de islamitische wetten hetzij in onmenselijke en vernederende omstandigheden terecht te komen (in geval van opsluiting), wijst de Raad erop dat uit de verschillende eerdere arresten en beslissingen blijkbaar dient vastgesteld te worden dat verzoekster weliswaar een band aantoot met Afghanistan, doch geenszins aannemelijk maakt dat zij thans de Afghaanse nationaliteit heeft.

In zoverre verzoekster artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoekster doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, of verwijzing naar (algemene informatie omtrent) een algemene situatie in het land van herkomst volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

Het als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde document van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen (BCHV) waarin wordt gemeld dat UNHCR Japan heeft laten weten dat de Japanse autoriteiten niet willen meewerken aan het verstrekken van welbepaalde informatie die werd opgevraagd, wijzigt niets aan en werpt geen ander licht op hetgeen voorafgaat. Het document is geenszins van aard de in het kader van haar vorige asielaanvraag vastgestelde ongeloofwaardigheid van het door haar geschetste verblijf en leven in Japan ook maar enigszins te herstellen of in een ander daglicht te plaatsen.

De aanvrager van de subsidiaire bescherming, met name wat betreft de vraag of hij of zij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet zou lopen, kan niet volstaan met een verwijzing naar algemene rapporten over de toestand in het land van herkomst, maar moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van een individuele bedreiging vereist. Met een ongeloofwaardig relaas en vage, tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen, en gezien verzoekster niet aannemelijk maakt thans de Afghaanse nationaliteit te hebben, maakt zij zelf het bewijs van dergelijk verband onmogelijk. De Raad merkt in dit verband nog op dat de overheid, bevoegd om over een asielaanvraag te beslissen, in de eerste plaats dient na te gaan of degene zich vluchteling verklaart werkelijk afkomstig is uit/de nationaliteit heeft van het land dat hij beweert te zijn ontvlucht. Indien de asielzoeker verklaringen aflegt waaruit geconcludeerd moet worden dat hij niet aannemelijk maakt afkomstig te zijn van de plaats/regio/land die hij voorhoudt te zijn ontvlucht, maakt hij door zijn eigen toedoen elk onderzoek en correcte beoordeling van zijn eventuele nood aan internationale bescherming onmogelijk.

5. Bijgevolg lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2, van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 13 september 2016, voert verzoekende partij aan dat zij drie nieuwe elementen naar voor gebracht heeft. Zij licht toe dat ten onrechte geen geloof wordt gehecht aan het feit dat zij in Japan kon verblijven met een business paspoort en wijst erop dat zij in het kader van de huidige asielaanvraag er op gewezen heeft dat de Japanse ambassade haar verblijf in Japan bevestigd heeft na onderzoek

van de verschillende stempels (visa en stickers) in het paspoort. Haar Afghaans paspoort bewijst haar nationaliteit en de stempels in het paspoort tonen aan dat zij lange tijd in Japan verbleef. De stempels in het paspoort kunnen geverifieerd worden, aldus verzoekende partij, en het CGVS moet voldoen aan haar onderzoeksplicht. Verzoekende partij wijst erop dat dit een nieuw element is aangezien het CGVS nooit eerder de stempels heeft onderzocht, en gewoonweg onmiddellijk besliste geen bewijswaarde toe te kennen aan het paspoort. Verzoekende partij vervolgt dat zij ook een getuigenverklaring heeft overgemaakt waaruit blijkt dat zij aanwezig was in Kabul op het huwelijk van haar broer in mei 2011. De getuige heeft ook een kopie van haar paspoort ingediend waaruit blijkt dat zij naar Afghanistan reisde in april 2011. Verzoekende partij wijst erop dat zij een DVD heeft neergelegd van het huwelijksfeest en duidelijk heeft vermeld op welke momenten de getuige te zien is op de videobeelden. Volgens verzoekende partij zijn dit duidelijke en pertinente bewijzen en nieuwe elementen waarvan niets wordt vermeld in de beschikking. Tot slot wijst verzoekende partij op het *réfugié sur place* element, met name de vaststelling dat verzoekende partij verwesterd is na haar verblijf van 5 jaar in België. Verzoekende partij gaat niet akkoord met de motivering van de bestreden beslissing dienaangaande dat de beperkingen van de vrouw in haar land van herkomst, gebaseerd zijn op islamitische normen en waarden en vraagt zich af of moslims niet meer moeten beschermd worden. Zij licht hieromtrent toe dat zij is weggelopen van haar echtgenoot en dat dit in de Afghaans context zware gevolgen heeft voor een vrouw. Verzoekende partij meent dan ook dat de verschillende elementen grondig onderzocht moeten worden. Op de vraag naar haar contact met de familie, antwoordt verzoekende partij dat zij alleen contact heeft met haar moeder en haar vader niet kan aanvaarden dat zij is weggelopen van haar echtgenoot. Verzoekende partij bevestigt nogmaals dat zij hier reeds vijf jaar is en dat zij zich heeft aangepast aan het leven in België.

4.2.1. De Raad stelt vast dat verzoekende partij ter terechtzitting geen afdoende elementen bijbrengt die de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en de in de beschikking van 13 september 2016 opgenomen grond weerleggen of ontcrachten; zij beperkt zich in wezen hoofdzakelijk tot het volharden in haar Afghaanse nationaliteit en de bewijswaarde van de door haar bijgebrachte documenten.

4.2.2. Vooreerst benadrukt de Raad dat hij in het kader van de eerste asielaanvraag van verzoekende partij bij arrest nr. 119 934 van 28 februari 2014 reeds geoordeeld heeft dat geen geloof kan gehecht worden aan haar voorgehouden herkomst uit Afghanistan en haar beweerde problemen gelet onder meer op de vaststelling dat haar geografische kennis van de regio en het land waar zij tot haar vertrek zou gewoond hebben zeer ontoereikend was, zij evenmin op de hoogte was van de algemene en politieke situatie in haar beweerde regio en land van herkomst en zij de Afghaanse kalender niet machtig was. Zo kon verzoekende partij slechts zes dorpen noemen in het district Tagab en slechts één ander district van de provincie Kapisa, namelijk Nejrab. Zelfs indien zij daar al heel lang weg zou zijn, zo werd geoordeeld, is dit toch opmerkelijk. Verder werd opgemerkt dat verzoekende partij nog nooit gehoord had van de naburige provincie Parwan en zelfs in het algemeen het onderscheid niet kon maken tussen de termen *woleswali* (district) en *wolayat* (provincie). Verzoekende partij kon geen andere provincies in Afghanistan noemen, laat staan dat zij provincies kende die aan Kapisa grenzen. Er werd geoordeeld dat iemand die jarenlang in Afghanistan woont zonder ook maar één naam van een andere provincie te kennen, niet geloofwaardig is. Buiten de stad Kabul kende verzoekende partij trouwens geen andere steden in Afghanistan. Daarnaast wist zij niet of er het afgelopen decennium al dan niet verkiezingen gehouden werden in Afghanistan. Zelfs indien zij weinig deelnam aan het sociale leven en indien rekening gehouden wordt met de situatie van de Afghaanse vrouw, zo werd geoordeeld, kan aangenomen worden dat het verzoekende partij zou zijn opgevallen of er in Afghanistan al dan niet ooit verkiezingen en hiermee gepaard gaande campagnes hebben plaatsgevonden. Verzoekende partij stelde verder te weten dat Karzai de president van Afghanistan was, maar zij zou dit pas in België hebben vernomen. Voorts kon zij geen enkele uitleg geven bij andere belangrijke politici en krijgsheren die de geschiedenis van Afghanistan mee hebben bepaald. De naam Burhannudin Rabbani zei haar niets hoewel de man in de jaren negentig president van Afghanistan was. De naam Najibullah, de door de taliban vermoorde communistische president van Afghanistan, kon zij evenmin thuisbrengen. Ook over Gulbuddin Hekmatyar, één van de belangrijkste Mujaheddin die Afghanistan gekend heeft, wist verzoekende partij niets te vertellen. Over Ahmad Shah Massoud, de nationale held voor Afghaanse Tadzjiken, kon zij evenmin iets zeggen. Gevraagd of zij zelf namen van politici of krijgsheren kon noemen moest zij het antwoord schuldig blijven. Tot slot werd vastgesteld dat verzoekende partij ook niet kon verduidelijken wanneer de taliban aan de macht kwamen in Afghanistan en bleek ook dat zij de Afghaanse kalender niet machtig was. Zo wist zij niet welk jaar het was in Afghanistan ten tijde van haar eerste aanvraag en evenmin kon zij zeggen in welk Afghaans jaar zij geboren was terwijl zij wel haar exacte geboortedatum volgens de Gregoriaanse kalender kende. Er werd aan toegevoegd dat

verzoekende partij bijgevolg evenmin aannemelijk gemaakt had dat zij een alleenstaande vrouw is of dat zij recentelijk uit Afghanistan afkomstig is.

De tweede asielaanvraag van verzoekende partij werd wederom geweigerd bij 's Raads arrest nr. 159 612 van 8 januari 2016 omdat er geen geloof kan worden gehecht aan haar beweerde verblijfplaatsen, identiteitsgegevens en familiale situatie. Zo werd geoordeeld dat (i) het feit dat verzoekende partij initieel bedrieglijke verklaringen aflegde en pas in de beroepsprocedure van haar tweede asielaanvraag de 'ware' versie van haar asielrelaas weergeeft, op fundamentele wijze de door haar aangehaalde vrees voor vervolging of risico op ernstige schade ondermijnt, (ii) verzoekende partij geenszins aantoonde dat zij van bij haar eerste asielaanvraag niet bij machte was om op kennisvragen met betrekking tot haar beweerde land van herkomst en verblijf te beantwoorden, (iii) verzoeksters verklaringen met betrekking tot haar leven in Japan niet geloofwaardig zijn mede gelet op de vaststelling dat zij zelfs niet bij machte was te verklaren op welke adres zij in Japan heeft gewoond en zelfs de naam van de stad niet kon opnoemen, en (iv) de documenten die zij voorlegde evenmin enige duidelijkheid scheppen over haar reële verblijfplaatsen, profiel en gezinssituatie.

4.2.3. Verzoekende partij houdt in het kader van haar huidige derde asielaanvraag voor dat onterecht geen bewijswaarde wordt gehecht aan het zakenpaspoort en wijst erop dat de Japanse ambassade haar verblijf in Japan bevestigd heeft na onderzoek van de verschillende stempels (visa en stickers) in het paspoort. Verzoekende partij verwijst hiertoe middels de brief opgesteld door haar raadvrouw neergelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken naar de website van de Japanse immigratiedienst gezien zij luidens haar raadvrouw in de onmogelijkheid verkeert om een officiële geschreven bevestiging te krijgen van de Japanse autoriteiten.

Dat de stempels en verificatiemechanismen zoals vermeld op de website overeenstemmen met hetgeen zich in het paspoort van verzoekende partij bevindt, vermag echter geen afbreuk te doen aan de volgende gedane vaststellingen die de commissaris-generaal en de Raad omtrent het zakenpaspoort in het kader van haar vorige asielaanvraag heeft gedaan. Zo werd vastgesteld dat verzoekende partij dit paspoort tegen betaling via derden verkreeg en bleek zelfs uit haar verklaringen dat de handtekening in het paspoort niet de hare is en dat de geboortedatum in haar paspoort evenmin overeen komt met haar beweerde werkelijke geboortedatum. Daarnaast werd vastgesteld dat op pagina 3 van het paspoort duidelijk te zien is dat er getracht werd de Afghaanse datum van afgifte, namelijk 01/10/1384 (Afghaanse kalender, komt overeen met 22/12/2005 volgens onze kalender), te veranderen naar 05/10/1384 (26/12/2005), iets wat geen steek houdt gezien als uitgiftedatum volgens de Westerse kalender 25/12/2005 vermeld staat, hetgeen overeenstemt met 04/10/1384 volgens de Afghaanse kalender. Op pagina negen staat wel 4/10/1384 (25/12/2005) geschreven als datum van uitgifte. In de ruimte voorzien voor de familienaam (zie pagina 2 van het paspoort) staat enkel dochter van A.(...)R.(...) geschreven, de voorgehouden familienaam S.(...) van verzoekende partij wordt nergens vermeld. Verder werd vastgesteld dat verzoekende partij niet kon verklaren op welke adres zij in Japan heeft gewoond en zelfs de naam van de stad niet kon opnoemen. Ook over haar levensomstandigheden in Japan legde zij vage verklaringen af.

Daarenboven werd geoordeeld dat met de akte van haar tweede huwelijk, die zij ter staving van haar identiteit heeft neergelegd, werd geknoeid: *“Met betrekking tot de door u voorgelegde huwelijksakte dient er op gewezen te worden dat er drie verschillende versies van ditzelfde document aan de asielinstanties werden voorgelegd, waarop de gegevens van de bruid telkens verschillen. Op de kopie van de huwelijksakte die werd neergelegd als bijlage bij het verzoekschrift dd. 20 november 2014 is het vak dat voorzien is voor de handtekening en vingerafdruk leeg. Het taskaranummer werd evenmin ingevuld. In het vak voorzien voor de woonplaats staat Nejrab geschreven, in het vakje voor het staatsburgerschap staat Tadzjiek en als naam is er enkel S.(...)vermeld. Op de kopie met vertaling die als bijlage aan de aanvullende nota dd. 22 december 2014 werd toegevoegd is het vak voor handtekening en vingerafdruk wel ingevuld. Er staat geschreven 'pseudoniem S.(...)'. Het taskaranummer is ook ingevuld en in het vak voorbehouden voor het staatsburgerschap staat Pashtoun en niet Tadzjiek. Aan het vak voorzien voor de woonplaats werd Tagab toegevoegd. Als naam van de bruid wordt niet enkel S.(...) vermeld maar ook Y.(...), geschreven in het Arabisch en niet in het Dari. Tijdens het gehoor legde u het origineel alsook een kleurenkopie identiek aan dit origineel voor van bovenvermelde huwelijksakte. De gegevens van de bruid zijn hier identiek aan deze die vermeld staan op de kopie die als bijlage bij het verzoekschrift dd. 22 december 2014 werd neergelegd. Merkwaardig is echter dat de woorden 'pseudoniem S.(...)' duidelijk geschreven zijn in een ander handschrift en ook verschillend gepositioneerd zijn in het voorziene vak dan in de kopie van de akte die op 22 december 2014 aan de RvV werd voorgelegd. Op het origineel is bovendien te zien dat er in de ruimte voorzien voor het staatsburgerschap een woord is weggekrabd met een scherp voorwerp waardoor het papier*

beschadigd is. Daarbovenop is het woord Pashtoun geschreven. Merkwaardig is ook dat het taskaranummer met potlood werd geschreven. Ook aan dit document kan dus geen enkele bewijswaarde worden toegekend.

Hieraan dient nog toegevoegd te worden dat u doorheen uw asielaanvragen steeds verklaarde dat uw vader Pashtoun is van origine. U stelde dat u behoort tot de Pashtoun stam S.(...) (tevens uw familienaam) en beweerde verschillende keren dat u naast Dari ook Pashtou spreekt (CGVS eerste aanvraag dd. 23 september 2013, p.3 en CGVS dd. 1 augustus 2014, p.3). Tijdens het gehoor dd. 1 augustus 2014 bleek echter dat uw kennis over de S.(...) stam ontoereikend is. Gevraagd of de S.(...)stam onderverdeeld is in substammen ontkende u dat dit in uw regio het geval was en stelde u dat dit misschien wel zo was in andere regio's (CGVS dd. 1 augustus 2014, p. 4). Wanneer u vervolgens werd uitgelegd dat elke Pashtoun stam verschillende substammen heeft en S.(...)ofwel zelf een substam is ofwel zelf verschillende substammen heeft, stelde u dat de S.(...)stam een grote stam is met onderdelen en dat de onderdelen andere namen hebben en dat iedereen een familienaam of zo heeft gekozen (CGVS dd. 1 augustus 2014, p. 5). Toen u vervolgens gevraagd werd of u namen kon geven van deze onderdelen van de S.(...)stam, stelde u dit niet te weten en zei u al vragend 'Mohammad Zai' om vervolgens te herhalen dat u het niet wist en dat u het zich niet kon herinneren (CGVS dd. 1 augustus 2014, p. 5). Toen u gevraagd werd om Pashtou te spreken bleek u dit niet te kunnen; u zou gewoon enkele woorden kennen. U voegde toe dat u aanvankelijk wel Pashtou kon spreken maar dat u dit vergeten bent nadat u problemen kreeg en u voegde toe dat u ondertussen ook Frans hebt geleerd (CGVS 2 juni 2015, p. 19). Het lijkt dan ook niet aannemelijk dat u daadwerkelijk tot de Pashtoun stam S.(...) behoort en half Pashtoun bent van origine, hetgeen bijkomende vragen doet rijzen over uw identiteitsgegevens met name uw stam- en tevens familienaam S.(...)."

Een loutere afprint van de website van de Japanse immigratiedienst waaruit moet blijken dat de erop afgebeelde stempels en verificatiemechanismen overeenstemmen met hetgeen zich in het paspoort van verzoekende partij bevindt, vermag hoger gedane vaststellingen niet te weerleggen. Aldus blijft vaststaan dat er geen bewijskracht kan worden toegekend aan het Afghaanse zakenpaspoort en kan het ook niet dienen als bewijs van een verblijf in het buitenland, *in casu* Japan.

4.2.4. Verzoekende partij geeft vervolgens aan dat zij een getuigenverklaring heeft overgemaakt waaruit blijkt dat zij aanwezig was in Kabul op het huwelijk van haar broer in mei 2011 en wijst er tevens op dat zij een DVD heeft neergelegd van het huwelijksfeest en duidelijk heeft vermeld op welke momenten de getuige te zien is op de videobeelden.

De Raad merkt op dat de DVD waarvan sprake, reeds besproken werd in het kader van haar tweede asielaanvraag. Zo motiveerde de commissaris-generaal als volgt: "De videomontages van uw huwelijksfeesten kunnen niet aantonen dat u daadwerkelijk voor een langere periode in Afghanistan hebt gewoond. Dat u een band heeft met dit land en daar ook ooit geweest bent, wordt in deze beslissing niet betwist. Hoe dan ook gaat het om gemonteerde, bewerkte beelden en kan dus niet worden uitgesloten dat deze gemanipuleerd werden. In beide montages draagt de bruid zeer zware make-up waardoor het moeilijk is om vast te stellen dat u daadwerkelijk de bruid bent. Op de beelden waarop u duidelijk herkenbaar bent draagt u overigens geen bruidskledij. Van de door u neergelegde huwelijksfoto's kan hetzelfde gezegd worden, ook hier is de bruid niet duidelijk identificeerbaar door de make-up, kledij en haartooi." De Raad voegde hier in zijn gezag met gewijsde bekleedde arrest nr. 159 612 van 8 januari 2016 nog het volgende aan toe: "Aangaande de stukken die verband houden met het huwelijksfeest van verzoeksters "broer" Haroon RAHIMI merkt de Raad op dat verzoekster nooit eerder melding gemaakt heeft van deze persoon. Tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 augustus 2014 verklaarde verzoekster uitdrukkelijk geen broers of zusters te hebben (stuk 5, gehoorverslag van 1 augustus 2014, p. 4). Tijdens haar gehoor op 2 juni 2015 (stuk 6, gehoorverslag van 2 juni 2015, p. 3) gaf ze een totaal andere verklaring: "Mijn oudste zus is A.(...) en N.(...) tweede en ik ben derde. Y.(...) en N.(...) is broer en A.(...). Andere zus is Z.(...)...en broer Z.(...) en mijn zus M.(...)". Ook bij de laatste verklaring moet worden opgemerkt dat er geen sprake is van de genaamde "broer" Haroon RAHIMI. Mede gelet op het gegeven dat video's met gemonteerde en bewerkte beelden kunnen samengesteld worden en er dus niet kan worden uitgesloten dat deze video's alsook hun opmaakdatum gemanipuleerd werden, ontnemen de opgesomde elementen aan de beelden elke geloofwaardigheid. Waar verzoekster verwijst naar de videobeelden waarop zij en haar echtgenoot te zien en de vergelijking maakt met de foto's uit Japan, moet worden opgemerkt dat de beelden van het huwelijk geenszins het bewijs vormen van het door haar geschetste verblijf in Afghanistan, ongeacht wat er op de beelden juist te zien zou zijn. Bovendien moet opnieuw worden opgemerkt dat video's met gemonteerde en bewerkte beelden kunnen samengesteld worden er dus niet kan worden uitgesloten dat deze video's gemanipuleerd werden. Dat het om twee oude videocassettes zou gaan doet hier geen afbreuk aan. Indien de beelden afkomstig zouden zijn van twee

oude videocassettes is het duidelijk dat ze werden gedigitaliseerd en het aldus zeker niet uit te sluiten valt dat er geen manipulatie heeft plaatsgevonden.”

De getuigenverklaring van M.F. en diens identiteitsgegevens vermogen geen ander licht te werpen op voorgaande bevindingen. Deze getuigenis kan immers niet gezien worden als een objectieve bron vermits deze is opgesteld door een kennis, die geen onbevooroordeeld perspectief heeft ten opzichte van verzoekende partij en haar problemen.

4.2.5. Het verwesterd profiel van verzoekende partij kan aan voormelde vaststellingen geen afbreuk doen. Ofschoon kan aangenomen worden dat verzoekende partij van oorsprong Afghaanse is en een band heeft met dit land, kan gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen echter geen geloof worden gehecht aan haar beweerde opeenvolgende verblijfplaatsen, haar identiteit en gezinssituatie, noch aan haar asielrelaas. De Raad vraagt zich dan ook af ten aanzien van welk land verzoekende partij haar voorgehouden verwesterd profiel dient beoordeeld te worden.

4.2.6. Wat betreft artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat vele Afghanen, eventueel na een verblijf in het buitenland, binnen Afghanistan zijn verhuisd. In onderhavig verzoekschrift, noch in het administratief of rechtsplegingdossier ontwaart de Raad enig element waaruit zou kunnen blijken dat dit onjuist is. Er werd vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde verblijfplaatsen, identiteitsgegevens en familiale situatie van verzoekende partij. Gelet op voorgaande flagrante en pertinente vaststellingen omtrent de verklaringen van verzoekende partij ten aanzien van Afghanistan en Japan, toont zij middels coherente verklaringen niet aan actueel de Afghaanse nationaliteit te bezitten. Verzoekende partij brengt evenmin bewijskrachtige documenten bij die deze bewering staven.

Het is de taak van de verzoekende partij om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad besluit dat verzoekende partij geen elementen aanbrengt waarom zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Verzoekende partij maakt derhalve niet aannemelijk dat een terugkeerbesluit leidt tot een direct of indirect refoulement.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig november tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS